คุณภาพของมันสำปะหลังอัดเม็ดกันเอง และจะเป็นผู้แทนในการเจรจากำหนดราคาซื้อขายกับพ่อค้าผู้ส่งออกต่างประเทศ หากสมาคมนี้สามารถก่อตั้งขึ้นได้และทำหน้าที่ได้บรรลุตามเป้าหมาย ก็เป็นที่เชื่อได้ว่า สภาพการค้ามันสำปะหลังอัดเม็ดคงจะดีขึ้นเป็นแน่

วัตถุมีพิษที่ใช้ในการอุตสาหกรรม

คำว่า "วัตถุมีพิษ" ตาม พรบ. วัตถุมีพิษ พ.ศ. ๒๕๑๐ ได้ให้คำนิยามไว้ว่า หมายถึงสารออกฤทธิ์หรือวัตถุที่มีสารออกฤทธิ์ผสมอยู่ด้วย ส่วนคำว่า "สารออกฤทธิ์" ก็ได้มีนิยามไว้ว่า หมายถึงเคมีภัณฑ์หรือสิ่งอื่นใดที่มีสมบัติอันอาจทำให้เกิดอันตรายแก่บุคคล สัตว์ พืช หรือทรัพย์สิน เมื่อเป็นเช่นนี้ก็ย่อมจะเป็นที่เข้าใจได้ว่า วัตถุมีพิษก็ย่อมหมายถึงเคมีภัณฑ์หรือสิ่งอื่นใดที่มีสมบัติอันอาจทำให้เกิดอันตรายแก่บุคคล สัตว์ พืช หรือทรัพย์สิน รวมทั้งวัตถุที่มีเคมีภัณฑ์หรือสิ่งอื่นใดที่มีสมบัติดังกล่าวผสมอยู่ด้วย วัตถุมีพิษยังแบ่งออกไปเป็นวัตถุมีพิษร้ายแรง และวัตถุมีพิษธรรมดา แม้ว่าทางกฎหมายจะไม่ได้กำหนดลงไปว่า วัตถุมีพิษอย่างใดจัดเป็นพวกร้ายแรงหรือธรรมดา แต่ในทางวิชาการ ถือว่าวัตถุมีพิษร้ายแรงหมายถึงวัตถุมีพิษใด ๆ ที่มีพิษต่อสัตว์ทดลองโดยการกิน การหายใจ การซึมเข้าไปทางผิวหนังอย่างหนึ่งอย่างใดหรือหลายอย่าง ดังนี้ คือพิษโดยการกิน เกิดขึ้นเมื่อหนูขาวทั้งสองเพศหรือสัตว์ทดลองชนิดอื่นซึ่งอดอาหารมาแล้ว ๒๔ ชั่วโมง จำนวนอย่างน้อยที่สุดเพศละ ๑๐ ตัว กินวัตถุมีพิษหนึ่งครั้งในปริมาณ ๕๐ มิลลิกรัม หรือต่ำกว่าต่อน้ำหนักตัวของสัตว์ ๑ กิโลกรัม ทำให้สัตว์ทดลองตายเป็นจำนวนร้อยละ ๕๐ หรือสูงกว่า ส่วนพิษโดยการหายใจนั้นเกิดขึ้นจากให้สัตว์ทดลองดังกล่าวหายใจติดต่อกันเป็นเวลา ๔ ชั่วโมง อยู่ในบรรยากาศซึ่งมีผงหรือละอองของวัตถุมีพิษกระจัดกระจายอยู่ในอัตรา ๑๐๐ ไมโครกรัมต่อหนึ่งลิตรของอากาศหรือต่ำกว่า หรือมีวัตถุมีพิษในรูปอื่นเช่นก๊าซหรือไอในอัตรา ๑๐๐ ส่วน ต่อล้านส่วนของอากาศโดยปริมาตรหรือต่ำกว่า ทำให้สัตว์ทดลองตายเป็นจำนวนร้อยละ ๕๐ หรือสูงกว่า พิษโดยการซึมเข้าไปในผิวหนัง เกิดขึ้นเมื่อวัตถุมีพิษในอัตรา ๒๐๐ มิลลิกรัมต่อน้ำหนักตัวของสัตว์ ๑ กิโลกรัมหรือต่ำกว่าถูกต้องกับผิวหนังอันเปลือยเปล่าของกระต่ายขาวหรือสัตว์ทดลองอย่างอื่นทั้งสองเพศจำนวนอย่างน้อย ๑๐ ตัวติดต่อกันเป็นเวลา ๒๔ ชั่วโมง ทำให้สัตว์ทดลองตายเป็นจำนวนร้อยละ ๕๐ หรือสูงกว่า สำหรับวัตถุมีพิษธรรมดา ก็กำหนดวิธีการไว้คล้าย ๆ กัน แต่ปริมาณของวัตถุมีพิษย่อมจะมากขึ้น กล่าวคือในกรณีของพิษโดยการกิน ปริมาณของวัตถุมีพิษอยู่ในระหว่าง ๕๐ ถึง ๒๕๐๐ มิลลิกรัม พิษโดยการหายใจ ปริมาณของวัตถุมีพิษอยู่ในระหว่าง ๑๐๐ ถึง ๑๐๐,๐๐๐ ส่วนต่อล้านส่วนของอากาศโดยปริมาตร ส่วนพิษโดยซึมเข้าทางผิวหนัง ปริมาณวัตถุมีพิษอยู่ในระหว่าง ๒๐๐ ถึง ๑๐,๐๐๐ มิลลิกรัม

จะเห็นได้ว่าวัตถุมีพิษนี้ย่อมจะมีความหมายกว้างมาก ในทางกฎหมายได้แบ่งออกไปตามลักษณะของการใช้ คือใช้ในการเกษตร ใช้ในการ

อุตสาหกรรม และใช้ในเรื่องอื่น ๆ การแบ่งตามลักษณะของการใช้นี้ก็เพื่อประโยชน์ในการแบ่งงานกันปฏิบัติในระหว่างหน่วยราชการด้วยกัน กล่าวคือ ถ้าวัตถุมีพิษที่ใช้ในการเกษตร ก็ให้เป็นอำนาจหน้าที่ของกระทรวงเกษตร ถ้าใช้ในการอุตสาหกรรม ก็อยู่ในอำนาจหน้าที่ของกระทรวงอุตสาหกรรม และถ้าใช้ในเรื่องอื่น ๆ ก็ให้อยู่ในอำนาจหน้าที่ของกระทรวงสาธารณสุข ที่จะควบคุมดำเนินการให้เป็นไปตาม พรบ. วัตถุมีพิษ ในด้านกระทรวงอุตสาหกรรม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม ได้แต่งตั้งกรรมการขึ้นคณะหนึ่ง เรียกชื่อว่า คณะกรรมการกำหนดนโยบายและควบคุมวัตถุมีพิษที่ใช้ในการอุตสาหกรรม โดยมีอธิบดีกรมวิทยาศาสตร์ เป็นประธานกรรมการ และมีข้าราชการกรมวิทยาศาสตร์ และสำนักงานปลัดกระทรวง เป็นกรรมการร่วมอยู่ด้วย กรรมการคณะนี้มีหน้าที่พิจารณากำหนดนโยบายและวางแผนงานเกี่ยวกับการควบคุมวัตถุมีพิษที่ใช้ในการอุตสาหกรรม รวมทั้งกำหนดวิธีการที่จะควบคุมและแบ่งงานให้หน่วยราชการปฏิบัติ

วัตถุมีพิษที่รัฐมนตรีว่ากระทรวงอุตสาหกรรมได้ระบุว่าเป็นวัตถุมีพิษร้ายแรง คือโซเดียมไซยาไนด์ และโปตัสเซี่ยมไซยาไนด์ โดยได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๘๘ ตอนที่ ๑๒ ลงวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๔ วัตถุมีพิษทั้งสองนี้ มีสีขาว ไม่มีกลิ่น ทิ้งไว้ให้ถูกอากาศนาน ๆ จะชื้น เมื่อถูกน้ำจะละลาย มีกลิ่นคาว ในท้องตลาด ราคาไม่แพงนัก ประมาณกิโลกรัมละ ๒๐.๐๐ บาท โดยปกติในทางอุตสาหกรรมใช้วัตถุมีพิษนี้ในการชุบและแยกโลหะเป็นส่วนใหญ่ และโดยเหตุที่วัตถุมีพิษนี้มีราคาถูก จึงปรากฏว่ามีผู้ซื้อวัตถุมีพิษนี้ไปใช้ในการเบื่อปลาในแม่น้ำ ลำคลอง หนองบึง ตลอดจนในทะเลบริเวณอ่าวที่มีระดับน้ำลึกประมาณ ๒ เมตร โดยมิได้คำนึงถึงความเสียหายต่อทรัพยากรธรรมชาติอันเป็นส่วนรวม ทำให้สัตว์น้ำที่เคยมีอย่างอุดมสมบูรณ์ในท้องที่ต้องสูญหายไปเป็นจำนวนมาก กรมวิทยาศาสตร์ได้วิเคราะห์ตัวอย่างวัตถุมีพิษที่กรมประมงส่งมาแล้วปรากฏว่าเป็นโซเดียมไซยาไนด์ กระทรวงอุตสาหกรรมได้พิจารณาแล้วเห็นว่า ถ้าหากได้มีการควบคุมปริมาณการนำหรือสั่งเข้ามาในประเทศ และควบคุมในด้านการจำหน่ายแล้ว ก็ย่อมจะเป็นการช่วยไม่ให้ราษฎรนำไปใช้ในการดังกล่าว อันจะเป็นการช่วยบรรเทาความเสียหายแก่ทรัพยากรธรรมชาติทางหนึ่ง ในขณะนี้งานทางด้านการขออนุญาต การอนุญาตต่างๆ เพื่อให้เป็นไปตาม พรบ. วัตถุมีพิษ พ.ศ. ๒๕๑๐ กองควบคุมโรงงาน สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม รับไปดำเนินการอยู่แล้ว

นอกจากวัตถุมีพิษทั้งสองที่กล่าวมาแล้วข้างต้น กรมวิทยาศาสตร์กำลังร่วมมือกับกองควบคุมโรงงาน สำนักงานปลัดกระทรวง ศึกษาถึงวัตถุมีพิษอื่น ๆ ที่ใช้ในการอุตสหกรรม เช่น กรด ด่าง หรือเคมีภัณฑ์อื่น ๆ ที่ผลิตในประเทศว่า สมควรจะระบุชื่อให้เป็นวัตถุมีพิษเพื่อควบคุม หรือไม่ ทั้งนี้เพื่อป้องกันอันตรายแก่ชีวิตและอนามัยของผู้ผลิต คนงานและประชาชน หากเห็นเป็นการสมควรก็จะระบุชื่อวัตถุมีพิษเป็นคราว ๆ ต่อไป